

се е събиралъ въ теченіето на 3—4 години.“ — Разиазва се ёще че освенъ тоя принудителенъ данжкъ, Турцитѣ щѣли по него време да изколятъ Българитѣ, разярени и наѣжени слѣдъ грѣцкото вжзстаніе, или отъ тѣй тогава називаемата, „Моралийската „завѣра.“ —

Двигателнитѣ причини които пробудихъ съотечественницитѣ ни въ политическія ѳмъ животь.

Главната подбудителна причина, спорядъ която се въодушевихъ и посжбудихъ нашитѣ прадѣди отъ дѣлбокія си робски сѣнь въ началото на XIX-я вѣкъ: бѣ войната която Россія отвори на Турція въ началото на тоя вѣкъ; именно въ 1805, 1810 и 1828 години.—За кратко разясненіе впрочемъ на тогавашнитѣ общи исторически сжбитія, трѣба да прибавимъ, че по него време Френскія Императоръ Наполеонъ I бѣ почнѣлъ твжрдѣ много да завижда на Россія за нейнитѣ велики успѣхи въ войнитѣ ѳ съ Турція. Спорядъ това, той се мжчяше да изнамѣри способъ: „за да вжспрѣ Россія въ тія нейни успѣхи отъ страхъ: да не бы тя да завладѣе Цариградъ.“ — Въ оображеніе на това, сжгласихъ се и двамата Царіе: Русскія Александръ I и Френскія Наполеонъ I да сключятъ миръ въ Тильзитъ въ 1807 година; спорядъ който, Россія трѣбаше да завладѣе Молдова, Влашко, Бессарабія, и—Бжлгарія до Балканъ-тъ; а Франца Албанія, Тессалія, Морея (Грѣцко), и Гиритъ (Кандія); на Турція оставяха да владѣе Тракія съ Цариградъ и азіатекитѣ ѳ области; на Австрія же даваха Босна и часть отъ Сжрбія. Но тоя миръ, или това споразумѣніе, на Наполеона I съ Александра I не бѣ тоже искренно, както и онова на Австрійскія царъ Іосифа II, за което по горѣ спомѣнжхми. Спорядъ това, и самитѣ Русси негодухаха за тоя измамчивъ миръ; и въ слѣдствіе на това, Россія пакъ обяви войнж на Турція въ 1809 година, и успѣ да привзжмни Молдова и Влашко, да премини Дунавъ-тъ, и да привзжмни Тулчя, Силистра, Видинъ, Никополь, Разградъ, Плтѣ-